

ZPRAVODAJ Štěpánovska

Číslo 3 – červen 2022 • Ročník 24

Vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu

Pohádkový les; foto z archivu Organizace 5. prosince

V našem lese se to žije, je plný kouzel, snů a fantazie. Nese si s sebou moudrost Děda Vševěda, kouzelný dědeček tu na pařez usedá. Jeníček s Mařenkou najdou chaloupku perníkovou, trpaslíci ze dřeva dělají střechu novou. Loupežníci za stromy na kupce čekají, víly čarovné při měsíčku do svých tenat pocestného lákají. Princ Bajaja se na draka vydá, chytrá kmotra liška u dubu pozorně šunku hlídá. Rumcajs s Cipískem do bambitky žaludy sbírají, Křemílek s Vochomůrkou se pod kapradí do mechu schovají. Co tu potkáš zítra? Kdoví. Náš les je prostě pohádkový.

Václav Mach

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

zdravím Vás co nejsrdečněji v čase nadcházejícího léta. Jak už je mým zvykem, rád bych poinformoval o dění v našem městě a jeho místních částech.

Jak rychle utekly 4 roky volebního období, naši společné práce. V srpnovém vydání Zpravodaje Štěpánovska zhodnotíme toto čtyřleté snažení.

S tím, co se událo v posledních dvou měsících, Vás seznámím níže.

Vodovodní přívaděč Trhový Štěpánov – Dalkovice, Střechov nad Sázavou a Vodovod Střechov nad Sázavou

Máme hotovou část vodovodního vedení mezi Dalkovicemi a Střechovem. 2. června bude stavba pokračovat v místní části Střechov nad Sázavou v úseku krajské silnice, bez plné uzavírky komunikace. Dále pokračuje stavba hlavního řadu Dalkovice – Trhový Štěpánov.

Začínající práce na Vodovodu ve Střechově; foto archiv města

Rekonstrukce vodovodu v Dalkovicích

Z plánované celkové havarijní rekonstrukce vodovodu v Dalkovicích jsme vyměnili cca 300 běžných metrů nového vedení, výměnou za staré azbestové.

Rekonstrukce vodovodního řadu cca 300 m v Dalkovicích; foto archiv města

Výměna potrubí podvrtem kolem koupaliště směr obecní studně; foto archiv města

Vodojem Pod Pasekou

Starý vodojem Pod Pasekou svému účelu dosloužil v sedmdesátých letech minulého století. Byl postaven v roce 1906 současně s veřejným vodovodem ve městě. Dlouhá léta sloužil svému účelu jako vodojem, ale také místním dětem a mládeži k herním aktivitám – k lezení po vystouplém soklovém zdivu, k nekonečnému obléhání a válčení. Cimbuří sloužilo jako střílny. Scházela se zde mládež z celého Štěpánova a vodojem byl i svědkem mnoha prvních lásek i bujarých večerů.

Žalostný pohled na Vodojem Pod Pasekou; foto archiv města

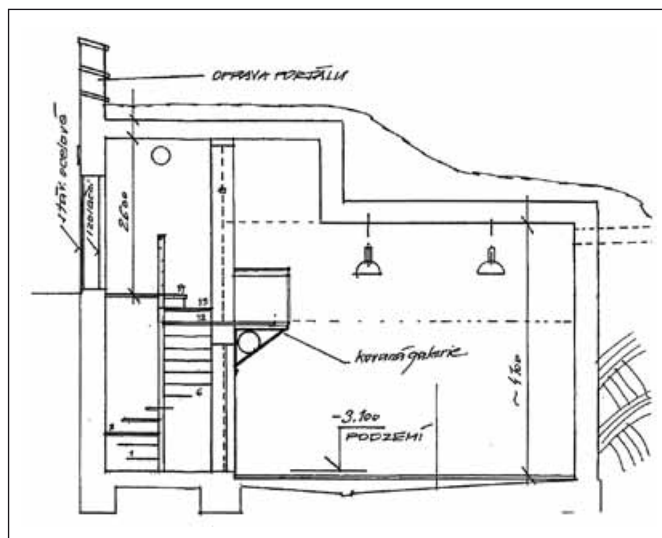

Nově opravený Vodojem v původní podobě, dokončovací práce; foto archiv města

Pohled na Vodojem ze zadní strany; foto archiv města

Bohužel vodojem se zubem času a přičiněním (někoho...) dostal až do současného žalostného stavu. V určité době byla i tendence vodojem zbourat. Tato krátkozrakost bohudík neprošla a my se můžeme nyní kochat krásnou architektonickou památkou z počátku minulého století. Stavba má prostorný vnitřek, který může být časem využit, třeba jako vinný sklep.

Studie vinného sklepa v bývalém Vodojemu od architekta Václava Kupce; foto archiv města

Stavba dokončena

Stavba vodovodu v ulici K Pasece, části ulice K Dolečku a Na Cihelně byla dokončena. Začne tak zásobování v této lokalitě pitnou vodou z nového vodovodního řádu.

Vodovod Na Cihelně – podvrťová souprava; foto archiv města

Vodovod K Pasece, poslední šachta propojení nového vodovodu;
foto archiv města

Vodovod K Pasece – propojení s vodovodním řadem v ulici Lipová; foto archiv města

Přemostění Štěpánovského potoka

Stavba pokračuje, předání do užívání proběhne koncem měsíce srpna 2022.

Stavba mostku, šalovací bednění podpěrných sloupů;
foto archiv města

Zabetonovaná patka pod podpěrný pilíř mostu; foto archiv města

Vázání ocelové armatury; foto archiv města

Rekonstrukce hasičské zbrojnice

Stavba postupuje podle harmonogramu. Hasiči rekonstrukcí získají 4 garáže se sociálním zázemím, odpovídajícím současným požadavkům. Cena díla je kolem 6 milionů Kč, předání do užívání je plánováno na konec září 2022.

Vybourání podkladových vrstev z důvodu průjezdnosti do garáže; foto archiv města

Odvhlčení budovy a podkladový beton; foto archiv města

Práce na rekonstrukci hasičské zbrojnice pokračují; foto archiv města

Oprava stodoly ve Štěpánovské Lhotě

Výměna krytiny s havarijními opravami prostor stodoly ve Štěpánovské Lhotě. Stodola bude využívána místními obyvateli k přátelskému setkávání. První malá slavnost v těchto prostorách proběhne 20. srpna 2022, zástupcům Štěpánovské Lhoty bude předán vedením města prapor a znak místní osady.

Výměna střešní krytiny stodoly; foto archiv města

Jako znovuzrozená; foto archiv města

Opravené kamenné zdivo dalo stodole nové kouzlo; foto archiv města

Hřbitovní kaple

Do celkových úprav hřbitova v Trhovém Štěpánově je zahrnuta i výměna dlažby před vstupem do kaple Všetech svatých a přidání další sady kolumbária.

Příprava pro betonáž; foto archiv města

Úpravy v Kulturním domě Sedmpány

Proběhla celková rekonstrukce kuchyňky, výčepní místnosti, nové obklady, dlažby, kuchyňské vybavení, rozvody vody a elektrické energie.

Nová kuchyňka s vybavením v Kulturním domě v Sedmpánech; foto archiv města

Práce na zateplení budovy; foto archiv města

Nová zateplená fasáda kulturního domu; foto archiv města

Zateplili jsme část budovy s novou fasádou. Celkové náklady činily kolem půl milionu Kč.

Výsadba alejí u Trhového Štěpánova III. etapa

S přispěním dotace z Ministerstva životního prostředí jsme zasadili 250 kusů různých druhů stromů v kat. území Trhový Štěpánov, Dubějovice, Sedmpány. Bohužel některé bude muset dodavatel znovu vysázet z důvodu nekvalitní sadby.

Aleje v Sedmpánech „K majáku“; foto archiv města

Alej od firmy EKOSO s. r. o. k vysílači; foto archiv města

Poděkování

Děkuji všem účastníkům jarních úklidů naší přírody. SDH Trhový Štěpánov za „Čistý Štěpánovský potok“. SDH Dubějovice za úklid okolí Dubějovic.

Panu Janu Kučerovi s rodinou z Dalkovic za úklid kolem silnice do Trhového Štěpánova.

Tato Vaše neocenitelná práce přispívá k lepšímu žití v naší lokalitě.

Děkuji.

Jan Kučera z Dalkovic se svou rodinou. Popelnice plná lidské lhostejnosti; foto archiv města

Blahopřání

Blahopřeji panu Josefu Vilímovskému k jeho životnímu jubileu 80 let. Děkuji za jeho práci pro město a jeho občany. Josef Vilímovský pracoval dlouhá léta jako zastupitel města, byl členem stavební komise. Jeho práce byla vždy v plném nasazení, což je pro Josefa příznačné.

Přeji stále zdraví, pracovní elán a pohodu.

Gratulaci přidala i dechová hudba Babouci; foto archiv města

Bobři na Štěpánovském potoce

Před léty nepředstavitelná událost. Příroda se začíná zotavovat, odkanalizováním měst a obcí se do našich řek a potoků začíná vracet život.

Bobr, mistr stavitel přehrad a kácení stromů. Na dolním toku Štěpánovského potoka postavil hráz, vzdutí toku cca 200 m s hloubkou v místě kolem 1 m. Krásná laguna, myslím, že nikomu nepřekáží. Bohužel stavbu

Přehrazený Štěpánovský potok Bobrem; foto archiv města

Tichá hladina bobřího království; foto archiv města

provedl „bez povolení na černo“. Nepotřeboval ani projekt, ani vyjádření dotčených orgánů, ani se neptal Povodí.

Štěpánovský potok s minimálním průtokem vody za poslední léta, **Bobr** dovedl oživit. Při kácení stromů asi nedodrží majetkové vztahy, ale budiž mu odpuštěno. Když v tichosti chvíli pozorujete jezero, uvidíte pstruha, jak z hladiny sebere hmyz. Ledňáček, jak modrý drahokam, proletí a uloví rybí potěr. Srnu, která lačně

Bobří klouzačku využije hlavně v nebezpečí; foto archiv města

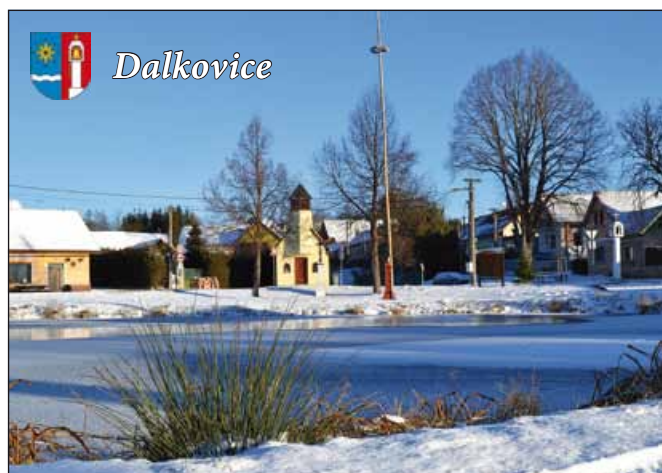
Pro bobra není problém porazit strom jakékoliv velikosti; foto archiv města

pije čirou vodu. Kdo vydrží pozorovat i do pozdních nočních hodin, může při svitu luny zahlédnout třeba...?

Za tuto krásu ti děkujeme, **Bobře**, z chráněné evropsky významné lokality u Štěpánovské Lhoty.

Město vydalo pohlednice

Město Trhový Štěpánov vydalo nové pohlednice města a **všech místních částí**. Zakoupit si je můžete na městském úřadě, v knihovně, ve spolkovém domě a v prodejnách v Trhovém Štěpánově, Dalkovicích, Sedmpánech.

Pozvání**Vážení spoluobčané,**

srdečně Vás zvou na Štěpánovský jarmark dne 25. června na náměstí s dechovou hudbou Křídlovanka.

Další kulturní akcí bude promítání letního kina na fotbalovém hřišti od 25. 6. 2022. Celkem čtyři filmy

průběžně v dalších měsících (viz plakát na zadní straně zpravodaje).

Děkuji Vám všem za podporu a spolupráci. Přeji v nastávajícím letním čase pohodu, klid a krásně prožité dovolené.

Josef Korn, starosta města

Vodní kosatec žlutý na břehu rybníka v Dalkovicích

Rozkvetlé břehy rybníka v Dalkovicích; foto archiv města

„Jsme tady pro vás, nadechněte se ze síly našich kořenů a přijďte potěšit svůj pohled na naše žluté rodiny. Stríbržitá hladina domova začíná pozvolna příjemně prohřívát a my se těšíme, až zazvoníte u našich dveří.“

Redakce zpravodaje

Poděkování

Touto cestou bych chtěla poděkovat panu starostovi Josefu Kornovi za uspořádání krásné oslavy Dne matek. Též děkuji personálu hotelu Rabbit.

Vděčná účastnice

Jarní setkání seniorů Štěpánovska

Pátek a ještě třináctého k tomu. I toto spojení dovede být velmi příjemné a umí vykouzlit úsměv na tvářích a přinést pocit spokojenosti a štěstí do srdce člověka. Důkaz o tom podal květnový pátek v kongresovém sále Hotelu Rabbit, kde se konalo setkání seniorů Štěpánovska. Tradiční svozový autobus přivezl účastníky ze všech městských částí a ti postupně zaplnili všechny židle v sále. V úvodu přivítal hosty starosta Trhového Štěpán-

nova pan Josef Korn, který také seznámil s aktuálním děním ve městě, především s plány a záměry na další zvelebování občanské vybavenosti a již probíhajícími i připravovanými akcemi. Rovněž poděkoval všem, kteří se i v seniorském věku svým přičiněním podílejí na aktivitách, směřujících k udržení lidské sounáležitosti, hrdomosti ke svému domovu a stále více potřebnějšího obvyčejného pocitu spokojenosti mezi svými.

„Mateřství je nejen dar, ale i úděl, který si každá žena svým životem nese a na jehož oltář přináší tíhu svých tužeb, pocitů a přání s nadějí neztratit ze svých očí úsměv a radost svých nejbližších.“ Tato věta z vystoupení místostarostky pak dala vytušit, že smyslem setkání bylo i malé poděkování maminkám ke Dni matek, který letos připadl na neděli 8. 5. 2022.

Pohled z očí do očí a spousta novinek...; foto archiv města

Dlouho jsme se neviděli, tak na zdraví...; foto archiv města

Pro každého účastníka bylo přichystáno malé pohoštění s dárečkem a ženy navíc obdržely květinu k jejich svátku. Se svým pozdravem se v malém kulturním pásmu připojily žákyně ZŠ Trhový Štěpánov pod vedením Mgr. Moniky Mendové.

Po slavnostním úvodu se rozezněly první tóny kapely Chmelařinka a odstartovaly neformální část akce. O tom, že pátek třináctého dovede být skutečně vlnitý a příjemný ke všem, kteří vycházejí vstříc svým vlastním přáním a pocitům, vypovídá nejlépe atmosféra z krátké obrazové ukázky akce.

Vzájemná komunikace, pohled do očí, stisk ruky, to byly chybějící dílky do mozaiky lidského bytí v nedávných složitých dobách bez možnosti osobního kontaktu. A rozzářené oči odcházejících účastníků daly nejlepší odpověď na to, zda takováto akce pomáhá ony dílky znovu nalézt.

Za vydařený den patří díky všem!

Redakce zpravodaje

Chmelařinka potěšila srdce nás všech; foto archiv města

Malá muzika Nauše Pepíka v Sedmpánech aneb „... tak dobří přátelé se jen tak nesejdou, nebudem si říkat sbohem, ale nashledanou.“

Po předchozím velkém úspěchu zavítala již podruhé do Kulturního domu v Sedmpánech dne 7. 5. 2022 oblíbená kapela Malá muzika Nauše Pepíka, známá především z TV Šlágr. Taneční koncert byl již dlouho předem vyprodán, dorazily i fanynky ze vzdáleného Nepomuku a od 15.00 hodin zaplnily sál na čtyři hodiny očekávané hity kapely, které nenechaly v klidu sedět nikoho z přítomných. Taneční sál se otrásal pod točícími se páry, od stolů bylo slyšet, že písničky jsou velmi dobře známe všem. Kapela naplňovala očekávání, a i když vystoupila v mírně obměněné sestavě s mladou zpěvačkou, nic ne-

Pan starosta srdečně přivítal návštěvníky tanečního koncertu; foto archiv města

ztratila na své kvalitě. Pepa Nauš po celou dobu udržoval dobrou náladu i jako konferenciér, rád v přestávkách popovídal s návštěvníky a ti si odnášeli nejen příjemné vzpomínky, ale mnozí i společné foto se svými oblíbenci.

Občerstvení jako vždy a bezchybně obstarali sedmipánští hasiči a hasičky. Souprava „kafíčko, zákusek“ se stala hitem nabídky.

Kdo zavítal, určitě nelitoval.

Redakce zpravodaje

*Společná foto s naším oblíbencem nebrala konce;
foto archiv města*

Zůstaň tu s námi muziko česká; foto archiv města

Štěpánovský potok je opět čistý

9. dubna 2022 jsme se opět zapojili do akce Čistá řeka Sázava a jako tradičně vyčistili okolí Štěpánovského potoka od hotelu Rabbit až k Černé skále. Pomoc uklidit přírodu přišli nejen členové SDH, ale i další dobrovolníci.

Přes nevlídné aprílové počasí, které tuto sobotu panovalo, se nás sešlo dost. Během dopoledne jsme naplnili valník plechovkami, lahvemi, plastem, železem a pneumatikami. Celková váha nasbíraného odpadu byla 700 kg.

Čistý Štěpánovský potok 2022; foto archiv JSDH

Zásahy JPO Trhový Štěpánov od 31. 3. 2022 do 27. 5. 2022

7. dubna 2022	odstranění stromu	Soutice
7. dubna 2022	odstranění stromu	Dubějovice
7. dubna 2022	odstranění stromu	Soutice
8. dubna 2022	odstranění stromu	Tehov
9. dubna 2022	požár nízké budovy	Trhový Štěpánov
15. dubna 2022	záchrana zvířat z hloubky	Soutice
30. dubna 2022	požár lesního porostu	Mnichovice
15. května 2022	požár odpadu na skládce EKOSO	Trhový Štěpánov
19. května 2022	požár lesního porostu	Zruč nad Sázavou
20. května 2022	odstranění stromu	Chlum
20. května 2022	odstranění stromu	Soutice
20. května 2022	odstranění stromu	Javorník
21. května 2022	odstranění stromu	Pavlovice
21. května 2022	odstranění stromu	Trhový Štěpánov
21. května 2022	odstranění stromu	Černýš
24. května 2022	únik nebezpečných látek na komunikaci	Dalkovice
26. května 2022	požár výškové budovy	Trhový Štěpánov

24. května únik oleje na komunikaci v Dalkovicích; foto archiv JSDH

Vojtěch Jeřábek

15. května požár skládky EKOSO; foto archiv JSDH

20. května odstranění padlého stromu u Soutic; foto archiv JSDH

Městská knihovna Trhový Štěpánov

15 roků lásky – Patrik Hartl

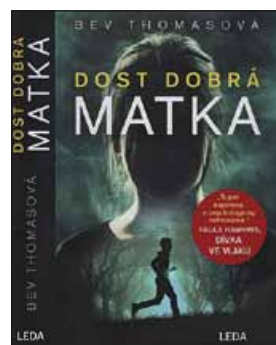

Realita umí být neuvěřitelná a skutečné události někdy působí nepravděpodobně. Aleš by do svých třiceti dvou let nevěřil, že jeho život bude vypadat takhle. Představení si ho úplně jinak. Jednoho dubnového odpoledne roku 2001 se zamiloval do ženy, která na něj naložila takovou porci lásky, že by to porazilo

i vola. Tento román vypráví o všem, co musel zvládnout, aby se s tou láskou naučil žít. Je to příběh o výjimečném štěstí a radosti, které dlouho vypadají jako velký průšvih.

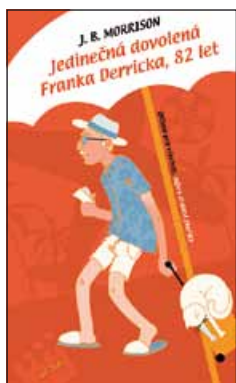
Dost dobrá matka – Bev Thomasová

Ruth Hartlandová je zkušená psychoterapeutka, ale její profesní praxe ji nechrání před osobním utrpením. Je totiž matkou dospělých dvojčat

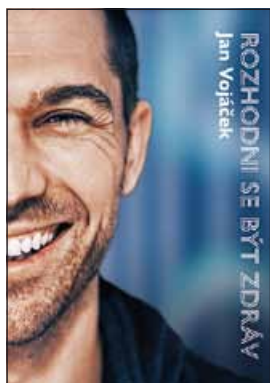
a jedno z nich, složitý a křehký Tom, který „nikdy nikam nezapadal“, před časem náhle zmizel. V tragickém rozpoložení začíná pracovat s labilním a traumatizovaným pacientem. Je tady ale háček: Dan Griffin se nesmírně podobá jejímu pohřešovanému Tomovi. Ruth nasazuje všechny síly, aby novému pacientovi pomohla, jenže osobní těžkosti a výčitky svědomí zeslabily její profesionální úsudek. Dost dobrá matka nás zavede do utajeného světa mezi psychoterapeutem a jeho pacientem, v jehož centru tiká časovaná bomba.

Jedinečná dovolená Franka Derricka, 82 let

Svárazný stařík Frank Derrick je zpět. Přestože oslavil už 82. narozeniny, je stále plný elánu. Jeho dcera v Los Angeles prožívá špatné období, a tak Frank neváhá a opouští rodnou Anglii. Co na tom, že ještě nikdy neletěl letadlem.

Rozhodni se být zdrav – Jan Vojáček

Rozhodnout se je prvním krokem na vědomé cestě ke zdraví. Naslouchat vlastnímu tělu však nemusí být tak snadné. Které techniky pomáhají zlepšit naše životní nastavení? Jak prohlédnout iluze, které si vytváříme o světě? Jan Vojáček hledá odpovědi spolu s osobnostmi, kterých si váží a které mají k tématu zdraví co

říct. Oblíbený funkční lékař v praktických návodech ukazuje, jak najít odvalu k životu v radosti a lásce - a inspirovat se může skutečně každý.

Knihy pro děti

Zvuky na farmě

Vydejte se na cestu po farmě a seznámte se s jejími obyvateli i stroji, které při práci pomáhají. Podíváte se na dvůr, do stodoly, na pastvinu a další místa. A nebude to prohlídka ledajaká - provázet vás bude 60 zvuků, které se na farmě často ozývají! Stačí stisknout obrázek.

Na Sázavě 2 – Eduard Doubek

Ledečsko a Světlsko jsou domovem mnoha nadpřirozených bytostí, které se staly hrdiny pověstí a bájných příběhů v této knize. Vodníci a čerti sice převažují, ale svoje místo zde zaujaly i tajemné bludičky, svádějící kroky pocestných do močálů, nechybějí diví mužové a divé ženy. A což teprve kouzelný dědeček! Skoro zalitujeme, že není skutečný, jeho kouzla by se nám určité hodila i v této moderní době.

*Jana Boušková,
vedoucí Městské knihovny Trhový Štěpánov*

Jarní koncert žáků

Bývalo tradicí, že jsme s žáky naší malé soukromé hudební školy pořádali každoročně dva koncerty. Ale nepříznivá situace ohledně proticovidových opatření tyto pravidelné akce na dva roky přerušila.

O to víc se naši žáci těšili na jarní koncert, který se uskutečnil v sobotu 7. května 2022 v přednáškovém sále Spolkového domu v Trhovém Štěpánově.

Účast rodičů a dalších hostů byla opravdu hojná, vždyť děti přišlo podpořit přes 60 posluchačů!

Žáci ve věku od 6 do 14 let předvedli pestrý repertoár od vážných skladeb přes filmové melodie až po lidové písně. Posluchači měli možnost slyšet hru na klavír, zobcovou flétnu, kytaru a také na akordeon, který v uplynulých letech z důvodu malého zájmu na koncertech chyběl.

Verunka Boušková na klávesy; foto archiv manželů Patňových

Zobcové flétny za doprovodu pana učitele Miroslava Paťhy;
foto archiv manželů Paťhových

Kytarové duo; foto archiv manželů Paťhových

Žáci naší školy na společné fotografii;
foto archiv manželů Paťhových

Žáci hráli sólově nebo v duu, flétnisté vždy s doprovodem klavíru či kytary.

Pro některé děti to bylo jejich první vystoupení, a proto jsme uvítali velkou podporu z publika, které všechny mladé umělce odměnilo nadšeným potleskem. Nechyběly ani slzy dojetí z řad maminek.

Myslíme si, že se koncert dětem opravdu vydařil, a již nyní se mohou těšit na další, plánovaný na prosinec.

Po skončení koncertu dostal každý interpret malou odměnu.

Chtěli bychom poděkovat vedení Spolkového domu za vstřícnost a pronájem prostor. Velký dík patří také rodičům, kteří své děti vedou k hudbě a tím obohacují jejich život.

*Dana a Miroslav Paťhovi
Vlašimská 342, Trhový Štěpánov*

Spolkový dům Trhový Štěpánov

V květnu proběhla ve Spolkovém domě velmi obohacující přednáška s názvem Zábavná historie medicíny. Pořadem provázel Ing. Petr Šika z Akademie třetího věku.

Klub Aktivního stáří se opět pravidelně schází ve Spolkovém domě; foto Jana Vlasáková

Ing. Petr Šika; foto Jana Vlasáková

Štěpánovský trháč

Vítězné běžkyně Štěpánovského trháku; foto Bohumil Boušek

Tři nejlepší muži na bedně vítězů; foto Bohumil Boušek

O tom, že je čas relativní záležitostí, se přesvědčujeme ve svých životech každý den, jak rychle utíká, vidíme většinou na dětech. Než se člověk rozkouká, už to vlastně děti nejsou. A stejně tak člověka překvapí, když se pustí do organizace nějaké akce a najednou zjistí, že má za sebou již 8. ročník. Když jsme pořádali první ročník Štěpánovského trháku, bylo to velké dobrodružství a také velká tréma. Nikdo z nás neměl s organizací sportovního závodu zkušenosti, nebylo jisté, jestli vůbec nějakí závodníci dorazí, ale nakonec závod ukázal životaschopnost a dočkal se dalších 7 pokračování, a to i navzdory tomu, že si musel vzít covidovou pauzu, tak jako všechny sportovní a společenské akce. Účast na závodech se také vyvíjí, především díky tomu, jak přibývají závody. Při prvním ročníku byl v kalendáři Běže Podblanicka jeden závod v lednu, pak Štěpánovský trháč v dubnu a potom teprve vlastně začínala sezóna. Dnes je Trháč v dubnovém termínu až šestým v pořadí v seriálu a najít termín závodu, který by nekolidoval s jiným závodem, je rok od roku těžší.

Letošního závodu se zúčastnilo 44 běžců a běžkyň, v dětských kategoriích 23 závodníků a závodnic. Dětské trati v délkách od 80 m do 1,3 km jsou organizovány

Radost z medaile Verunky Bouškové z Trhového Štěpánova; foto Bohumil Boušek

v prostoru koupaliště a přilehlých polních cest. Trať hlavního závodu začíná vždy výběhem z koupaliště na bývalou rozhlednu v Pasece, poté se trať různě krouť lesem a podle momentální situace se vrací zpět na koupaliště, kde je cíl. Největším problémem letošního ročníku byl stav lesních cest, vzhledem k intenzivní těžbě kůrovcového dřeva byly některé cesty ve velmi špatném stavu. Nakonec se ale podařilo vše dostat do běhu schopného stavu a závod se mohl uskutečnit ve variantě, kterou už běžci znali z roku 2019.

Velký dík patří tradičním organizátorům – Sokolu Trhový Štěpánov, manželům Staňkovým za poskytnutí zázemí v okolí jejich domu i v něm a také všem sponzorům, kteří se na akci podíleli, ať už finančním příspěvkem nebo poskytnutím odměn pro vítěze. Poděkování

patří také mým pomocníkům při přípravě tratě a Jaromíru Veselému za organizaci vyčištění úseků tratě lesní technikou.

Výsledky závodu Štěpánovský trhák 2022

Muži:

1. Šedivý Zdeněk	čas: 30,12
2. Šibrava Stanislav	čas: 30,20
3. Jánošík Rudolf	čas: 31,35

Ženy:

1. Adamcová Andrea	čas: 35,13
2. Křížová Lenka	čas: 36,46
3. Spudilová Adéla	čas: 39,40

Bohumil Boušek

Dopravní výchova

Každý rok se žáci 4. třídy účastní kurzu dopravní výchovy ve Zruči nad Sázavou. Časově je kurz rozdělen na tři části. Poprvé byli letošní čtvrtáci na dopravním hřišti ve Zruči na podzim, podruhé v květnu, kdy všichni žáci splnili praktickou zkoušku. V červnu čtvrtáky

čeká závěrečný test ze znalostí dopravní výchovy a úspěšní řešitelé dostanou průkaz mladého cyklisty.

Tak jim držíme palce, ať zkoušku zvládnou a po našich silnicích tak budou jezdit samí zodpovědní cyklisté.

Eva Šindelářová

A jde se na to; foto Mgr. Eva Šindelářová

Na motokárách jsme si užili spoustu legrace; foto Mgr. Eva Šindelářová

Žáci využívají pravidla silničního provozu v praxi; foto Mgr. Eva Šindelářová

Žáci si zkusili i své dovednosti v cyklistice; foto Mgr. Eva Šindelářová

Projekt Lidice

Žáci 8. a 9. třídy se v květnu zúčastnili exkurze po stopách atentátu na Reinharda Heydricha. Byli v Národním památníku hrdinů heydrichiády v Resslově ulici v Praze a potom v Lidicích. Během prohlídek si měli vyfotit jednu věc, která je zaujala nebo oslovila. Fotografie vytiskli a o hodině slohu vymysleli k této fotografii příběh. For-

ma zpracování byla zcela na nich. V hodině výtvarné výchovy pak fotografii přelepili na čtvrtku, k ní přepsali svoji slohovou práci a příběh doplnili vlastní ilustrací.

S pozdravem a přáním všeho dobrého.

Mgr. Martin Vrbický

Pomník dětských obětí války v Lidicích

Zdravím, já jsem pomník a budu vám vyprávět příběh o obci Lidice a jejích obyvatelích. Ale také vám povím něco o sobě a mém významu, proč tu stojím.

Všechno to začalo, když nacisté obdrželi milostný dopis, jehož první věty zněly: „Drahá Aničko! Promiň, že ti píši tak pozdě. Co jsem chtěl udělat, tak jsem udělal.“ Podle těchto vět Němci usoudili, že ten muž, který dopis psal, je jeden z atentátníků, který 27. května spáchal atentát na Reinharda Heydricha. Němci chtěli ukázat, jakou mají moc, proto tento dopis použili jako záminku a na rozkaz Adolfa Hitlera 9. června Lidice obklíčili.

Útok začal 10. června v roce 1942. Všichni muži starší 15 let byli shromážděni ve sklepě a ženy s dětmi ve škole. Později však ženy a děti byly převezeny do Kladna, kde byly rozděleny. Ženy byly odvezeny do koncentračního tábora Ravensbrück, kde šedesát z nich zemřelo. Pár dětí bylo dáno do německých rodin na převýchovu, ale bohužel většina byla otrávena výfukovými plyny ve vyhlazovacím táboře Chelmno. Muži z Lidic byli zastřeleni u zdi Horákova statku v Lidicích. Kvůli tomuto útoku zemřelo celkem 340 obyvatel Lidic.

Všechny domy, škola i kostel byly zapáleny a zničeny. Žádné rostliny ani stromy německý útok nezvládly, kromě jedné hrušně, která tu stojí nedaleko ode mě dodnes. Pomocí zbytků shořelých domů byl změněn terén celé vesnice, dokonce i potok byl posunut na jiné místo.

Ženy, které přežily koncentrační tábor, se po návratu snažily najít svoje děti, ale bohužel spousta z nich se to nepodařilo. Proto na památku nenalezených a zavražděných dětí z Lidic jsem tady byl postaven já. S nápadem mě postavit přišla sochařka Marie Uchytlová. Sochy dětí, ze kterých se skládám, se začaly stavět v roce 1969. Prvních třicet soch bylo postaveno v roce 1995 a zbytek soch během dalších pěti let. Konečný počet soch, ze kterých jsem složen, je osmdesát dva, jako osmdesát dva zavražděných dětí z Lidic.

Tento příběh o osudech mnoha lidí, který vám tady vyprávím, je velmi smutný a nikdo z nás si nedokáže představit, co si ti lidé museli prožít a jaké pocity měli. Doufám, že díky mně na tuhle část naší historie lidé nezapomenou a poučí se z ní, aby se nic podobného neopakovalo.

Hana Hospergrová

Lidice

Je velmi těžké psát o vesnici, která nesla jméno Lidice. Už jen z toho důvodu, že nikdo z nás nemůže říci, jak se lidé z Lidic doopravdy cítili v jejich posledních minutách života, ale i o osudu, který potkal celou vesnici. Jaké byly poslední myšlenky mužů? Věřily děti do poslední chvíle ve šťastný konec? A jak moc statečné musely být lidické ženy. I kdybychom sebevíc chtěli, ten pocit nepoznáme. Bezmoc, strach, úzkost a další emoce, které proudivy těly obyvatel Lidic, jejichž opravdový význam nám však zůstane zcela neznámý.

Je důležité o Lidicích mluvit a připomínat si, co se stalo v červnu roku 1942.

Kolik nevinných lidí přišlo o svůj život a jak hrozně s nimi nacisté zacházeli. Je těžké nepřemýšlet nad tím, co by se stalo, kdyby Václav Říha dopis pro Aničku nikdy neposlal, kdyby se dopis pro Aničku nikdy nedostal do rukou Jaroslava Pály nebo kdyby Jan Kubiš společně s Jozefem Gabčíkem nikdy neuskutečnili atentát na Reinharda Heydricha.

Jan Kubiš a Jozef Gabčík byli mimochodem dva ze sedmi parašutistů a jedni z nejodvážnějších lidí, kteří hrdě stáli za svou zemí, bránili svůj národ a obětovali se pro svou vlast. Nic jiného než obrovský respekt si těchto sedm statečných parašutistů nezaslouží.

Kdyby se ale žádný z těchto okamžiků neuskutečnil, všechno by mohlo být zase úplně jinak. Jsou to maličkosti, které nám do pár minut obrátí život vzhůru nohama. Minulost už nikdo z nás ale změnit nemůže. Teď se z minulosti musíme jen poučit a nedovolit, aby se něco takového znovu opakovalo.

Pro mě osobně to byl jeden z nejzvláštnějších pocitů stát na místě, kde se dříve nacházely Lidice. Měla jsem neustálý pocit, jakoby tu ti lidé, kteří zde žili, stále byli.

Jakoby jim něco nedovolilo odejít. Ani po jejich smrti. Nevím, kolik v sobě musí mít člověk nenávisti, aby dokázal udělat něco takového. Zastřelit všechny nevinné muže, matky oddělit od svých dětí a vypálit celou vesnici.

Chtěli, aby po Lidicích nezůstalo ani památky a aby se na Lidice zapomnělo. A právě proto se na Lidice nikdy nezapomene.

Barbora Kopecká

Lidická lavička

Jsem lavička a stojím před Lidicemi už pěkně dlouho. Dříve jsem sledovala každodenní život lidických lidí v jejich domech, na statcích a polích, ale dnes už se koukám jen na zelenající se rozlehlou pustinu s ostatky bývalých domů.

Začala bych dnem 28. května 1942, den po atentátu na Reinharda Heydricha. Seděl na mně Václav Říha a psal dopis jakési dívce z vedlejšího města Buštěhrad. V dopise bylo napsáno, že se Václav s dívkou rozchází, neboť on je jeden z atentátníků na Reinharda Heydricha, a proto se musí schovávat. Tohle byla ale jen záminka pro jejich rozchod, nikdo z Lidic neměl s atentátem nic společného. Dopis byl odeslán dívce do práce, ale tam se dostal do rukou nacistovi.

Hitler se už před tím rozhodoval, že chce zničit nějakou vesnici, když se k němu dostal tento dopis, bylo už jasno. Jeden jediný vymyšlený dopis způsobil zánik Lidic. 9. června se k Lidicím začaly sjíždět všechny nacistické jednotky z okolí, chodily kolem Lidic, sedaly si na mě, odpočívaly a smály se lidickým obyvatelům, že neví, co se děje. V noci z 9. na 10. června podle rozkazu od K. H. Franka začaly být Lidice vyklizovány. Viděla jsem samý chaos a nevědomí lidí, co se děje. Matky s dětmi byly odvedeny do místní školy, která stála na kopci. Muži od 15 let byli shromážděni ve sklepě. Některé matky se ještě před tím chodily modlit do kostela sv. Martina, ale stále nikdo nevěděl, co se děje. Z domů se vynášely matrace a všechny cenné věci. Když nacisté prohledali všechny domy a ujistili se, že už v nich nikdo není, v brzkých ranních hodinách si začali volat muže, stavit je ke zdi a střílet. Všechny 173 zastřelených mužů bylo následně vhozeno

do společného vykopaného hrobu, mezi nimi byl nejmladší 14letý kluk, který si na mně čítával knížky. Pro ženy a děti přijely autobusy, děti byly rozděleny, ty, které odpovídaly árijské rase, byly poslány na převýchovu, a ostatní do shromažďovacího tábora. Ženy byly poslány do koncentračního tábora. V tu chvíli už jim bylo jasné, že své děti nikdy neuvidí. 10. června se začaly odpalovat bomby a podpalovat domy, ještě ten den Lidice padly popelem.

Tohle je příběh Lidic, který si nedokážeme ani představit, 173 zastřelených mužů, 82 ztracených dětí a 143 žen, které se vrátily po 3 letech do Lidic a neměly doslova nic. Je těžké si představit, že se tohle opravdu dělo, spíš to zní jak nějaký vymyšlený film. Ale když si to uvědomím, je mi z toho velmi úzko a zle. A za to všechno může jenom jeden jediný člověk a tím je ADOLF HITLER.

Kristýna Mendová

Projekt sovy

Dne 19. 4. 2022 se žáci sedmé a osmé třídy mohli zúčastnit projektového dnu s tématem Sovy. Navštívil nás pedagog katedry biologie a environmentálních studií Univerzity Karlovy, biolog a ornitolog Ing. Jan Andreska, Ph.D.

V první části bloku si děti vyslechly přednášku o našich a evropských sovách. Naučily se používat vábnice a produkovat zvuky soviho teritoriálního houkání, především puštíka obecného, výra velkého a kalouse ušatého.

ho. V druhé části jsme se pustili do rozboru vývržků kalouse ušatého. Vypreparované kůstky děti postupně skládaly a lepily na arch, výsledkem byla kompletní kostra hraboše obecného. Třetí část projektu byla zaměřena na pozorování, náslech a zjišťování pobytových stop sov v jejich přirozeném prostředí. V přilehlém lese jsme houkali na vábnice a teritoriálním houkáním lákali puštíka obecného a kalouse ušatého.

Na závěr chci velmi poděkovat Mgr. Petru Dymákovi a Ing. Janu Andreskovi za přípravu a realizaci projektového dne.

Kudynová Martina

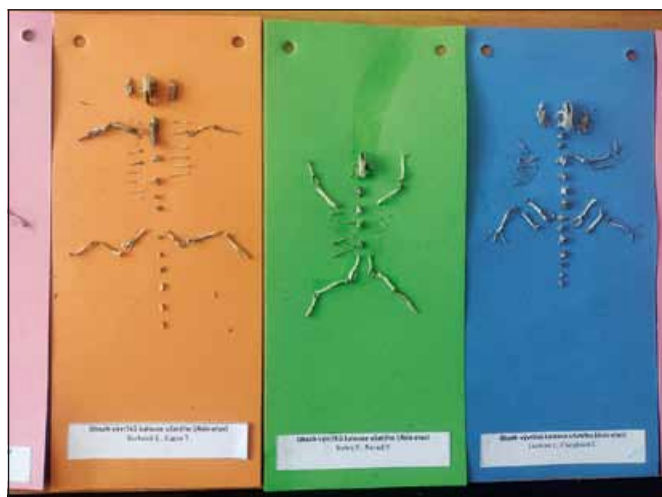
Přednáška lektora, ornitologa Ing. Jana Andreska, Ph.D.;
foto Martina Kudynová

Rozbor vývržků kalouse. Žáci T. Kupsa a S. Burková;
foto Martina Kudynová

Projekt Sovy, pozorování v přírodě; foto Martina Kudynová

Výsledky naší práce; foto Martina Kudynová

Mateřská škola Trhový Štěpánov

Poslední měsíce se v naší mateřské škole uskutečnilo mnoho školních akcí. Jednou z nich bylo tradiční divadélko, které přijelo přímo k nám do mateřské školy. Zahrálo krásná představení „Zahradník Rudolf“, „Abece-da“, „Na rozkvetlém paloučku“ nebo „Maminčin svátek“. V naší škole dodržujeme i některé tradice, výjimkou nebylo ani „Vynášení zimy“. Děti vyrobily velkou „Morenu“, kterou jsme společně utopili ve Štěpánovském potoce. Zajímavým zpestřením tohoto roku byla oslava „Sletu čarodějnic“, kde byly pro děti připraveny nejrůznější tematické úkoly na stanovištích. Nechybělo ani tradiční fotografování, aby si každý odnesl nejen krásnou vzpomínku, ale i památku, která mu zůstane napořád.

Po dlouhých dvou letech se v naší mateřské škole uskutečnila školní besídka. Děti ukázaly svým rodičům, co se v tomto roce všechno naučily, a obdarovaly je svým s láskou vyrobeným dárečkem. Závěrem bych chtěla

zmínit velké úspěchy v soutěži s názvem „30 let charity“, kde se na druhém místě umístila Natálka Šmejkalová a na třetím Filip Pýcha. Všem šikovným dětem moc gra-

Vynášení Moreny ukončilo zimu; foto archiv MŠ

tulujeme. Děkujeme i všem rodičům za pomoc během školního roku a skvělý přístup k dětem i k nám pracovníkům. Přejeme všem krásné a pohodové prázdniny a příjemný nástup do dalšího školního roku.

Šárka Matějková

Úsměv je vše; foto archiv MŠ

Poslední školkové sezení; foto archiv MŠ

Pes

Učitel/ka: Zavři oči a představ si, že stojíš v parku. Je léto, teplo. Sluníčko pálí na ramena a všude voní posekaná tráva. Kolem chodí lidé a venčí psy. Děti se houpou

Vendula Boušková z Trhového Štěpánova a Sam; foto z rodinného alba

na houpačkách a o kousek dál je skupinka lidí, která si hází s frisbee. Tebe ale zaujala kašna, která je dominantou celého parku. Něco tě k ní láká, táhne, a tak k ní jdeš blíž a zadíváš se na dno. Když vtom se začnou na hladině dělat malé vlnky a ze dna začínají problikávat modré paprsky. Světlo ze dna? Co to je za nesmysl, pomyslíš si a natáhneš ruku po jednom z paprsků, aby ses na něj podíval. Najednou se pár z nich rozzáří na intenzivní modré světlo a vtáhne tě do kašny.

Děti: Otevírám oči a jsem zmatený. Všechno je najednou moc veliké. Koukám na ruce a místo dlaní mám tlapky! Právě jsem se probudil a snažím se zorientovat. Kde a v jakém těle to vlastně jsem? Všechny vůně jsou tak intenzivní. Hele, já mám i ocas! Koukám do misky s vodou a v odrazu vidím štěně. Mrknu. Ono mrklo také. Otáčím hlavu doprava a prudce doleva. To samé udělal i pejsek v misce. Tak jsem to já! Jsem v těle psa. To je fantastické! Žádná škola, celý den si budu dělat, co chci, hrát si, chodit venku, jíst a spát. No to je super! Tolik volného času a žádné povinnosti, nemůžu se dočkat nových dobrodružství. Půjdu objevovat svět a to hned! Ale co to je? Toho jsem si předtím nevšiml. Vždyť já jsem v kleci. Všude je spousta psů, jsme tu namačkaní na sobě a vůbec se mi to nelíbí. Snažím se najít cestu ven, ale marně. Jsem v pasti. Mám strach, a navíc mi kručí v břiše. Při hledání cesty ven nebyla po jídle ani památka. Snad nás tu brzy někdo objeví, pustí nás ven a mohl by přinést i nějakou dobrotu! Už tu ležím několik hodin, není tu moc místa a mám hlad. Ach jo, skončí to vůbec někdy? Přijde mi to jako celá věčnost. Ale najednou se otevírají

dveře a do místnosti vstupuje nějaký pán. Juchů, jsme zachráněni! Můj strach vystřídalo nadšení. Konečně si půjdeme protáhnout tlapky, už mě bolí celé tělo. Jenže radost brzy přešla. Pán jen otevřel dvířka, aby nám dal najíst, a zase odešel. Bříško už tak nekručí, ale na to, kolik nás tu je, mám stejně hlad. Porce jsou malé, a ještě se s ostatními přetahujeme o miskou. Jé, jak já bych si teď šel ve školní jídelně přidat, tady ale není kam. Tak snad zase brzy někdo přijde. Nepřišel. Žádná zábava se nekoná. Celé dny jsme drženi v malých prostorech a jen občas nás pustí ven proběhnout se, jenže si nemáme kam dojít na záchod, a tak si po pár dnech musíme dávat pozor, kam šlapeme. Jak já bych si dal sprchu! To by mě maminka s tatínkem tedy nenechali, abych se takhle dlouho neumyl. Všechny pachy jsou tak intenzivní, ale vůbec to tu nevoní. Všichni jsme špinaví a máme strach, co přijde, máme vlastně i strach, že už nikdo nepřijde. Naučil jsem se zabojovat o jídlo, aby na mě zbylo alespoň trošku, stejně mám ale hlad. Vodu nám sice mění, ale za celý den se zaneše nečistotami, nebo ji někdo převrhne, a tak často čekáme i na pití. Takhle jsem si to nepředstavoval. Vůbec se mi tu nelíbí! Chtěl bych se stočit do postýlky a nechat se pohladit od maminky. Chybí mi její náruč. Je nový den a něco je jinak. Ten pán, co nám dává najíst, mě zvedá. Bojím se, protože nevím, co teď přijde. Pán mě vykoupal a podal mě malé holčičce. Tady to tak krásně voní. Holčička mě objímá a hladí. Po dlouhé době se cítím v bezpečí. Holčička se jmenuje Katka a dostala mě za dobré známky ve škole. Konečně je legrace! S Katkou se celý den mazlíme, hrajeme si, a taky hodně odpočíváme. Dokonce mě nechává spát u sebe v posteli. Misku mám pořád plnou samých dobrot, ale tu mi plní její maminka. Takhle jsem si to představoval! Chodíme na procházky. Jsem šťastný. Konečně mám domov. Nemůžu se vždy dočkat, až se Katka vrátí ze školy! Ty hodiny čekání jsou sice celá věčnost, ale pak to stojí za to! Katka mě už mezi dveřmi pohladí a jdeme si hned hrát, nebo na procházku. Jenže k narozeninám Káta dostala panenku, kterou si dlouho přála. Všechny spolužačky už ji dávno mají. Veškerý čas teď věnuje jí. Dokonce mě už ani nenechá spát v posteli. Na procházky už taky nechodíme tak často a místo mazlení se mnou češe panence různé účesy. Když přijde ze školy, sotva se na mě podívá, vezme panenku a jde si hrát s ostatními kamarádkami. Mě nechává doma. Je mi to líto. Co jsem provedl? Pořád dostávám najíst, ale rodiče Katky mi postavili boudu. Takže ode dneška spím venku. Je to nezvyk. V noci je chladno a já jsem ještě víc sám. Stýská se mi po hraní, po něžném pohlázení. Je mi smutno. Skoro pořád ležím v boudě a čas se už zase strašně vleče. Jednoho rána nastal v domku ruch. Prý se jede za babičkou! To zas budu celý den sám. Počkat. Copak se to děje? Vidím dobře? Maminka bere do ruky vodítko. To znamená jen jediné! Já jedu taky! No tak to je paráda! Pojedu na výlet! Vyskočím

a ocásek se mi vrtí radostí! Konečně se proběhnout a podívat se někam jinam a celý den budu s Katkou. Budeme si zase hrát! Natěšeně naskakuju do auta a oči mi září štěstím! Po hodině cesty, zrovna když projíždíme lesem, maminka brzdí. To je zvláštní, tady přece babička nebydlí, ale snad se ještě před návštěvou půjdeme projít na čerstvý vzduch do lesa. Proti tomu rozhodně nic nemám. Na procházce jsem nebyl ani nepamatuji! Maminka otevírá dveře a já radostně vyskakují a rovnou si běžím označkovat strom, to abychom se neztratili, a navíc se mi už po té cestě vážně chtělo! Najednou slyším, jak zesílí zvuk motoru a auto se rozjíždí. Jak to? Vždyť já jsem tady. Počkejte! Na mě jste zapomněli! Haló! Kam to jedete beze mě? Rozbíhám se zoufale za autem, ale je

Lucka Vošická ze Sedmpán s fenkou Amy; foto z rodinného alba

moc rychlé. Tlapky už mě pálí od asfaltu a Katka i s maminkou zmizely v dálce. Co budu dělat? Vždyť ani nevím, kde jsem, vůbec to tu neznám a jsem úplně sám. Snad se pro mě vrátí, až si všimnou, že nejsem v autě. Raději zůstanu tam, kde mě zapomněli. Pomalu se stmívá, krčím se u kořenů stromu a začíná mi být chladno. Kolem silnice projíždí jedno auto za druhým, ale ani jedno není to naše. Cítím se smutně, jsem už zase opuštěný a kručí mi v bříšku. Jak já bych teď snědl i suchou housku. Chci se vrátit zpátky do svého lidského těla. Tohle by se mi jako člověku nikdy nestalo. Zavřu oči a doufám, že až je otevřu, bude zase všechno zpátky, jak to má být. Tahle hra mě děsí. Jenže otevírám oči a pořád vše vidím z malého psiho tělíčka. Do lesa padla tma. Je tu takových nových zvuků a vůbec nevím, odkud vychází a co od nich mám čekat. Jsem tady v bezpečí? Bojím se a jak!

Ted bych byl rád klidně sám, ale ve své boudě. V noci se v lese objevila zvířata, která jsem ještě nikdy neviděl. Raději jsem se schoval, abych byl v bezpečí. Vůbec se mi tu nelíbí. Nevím, kolik uplynulo času, ale jsem celý zesláblý, mám veliký hlad a žízeň. Pořád čekám, až si mě tu vyzvednou, ale myslím si, že už se nevrátí. Jsem nešťastný. Vždy jsem se snažil být hodným psem a stejně mě opustili. Pokládám hlavu do jehličí a oddávám se svému osudu. Už nemám ani sílu jít dál, vzpomínám na své chvíle štěstí, když se mi ještě Katka věnovala a hladila mě. Ne-

Jana Krobová z Trhového Štěpánova a její milovaný pes Sam; foto z rodinného alba

František Havlín ze Střechova a jeho Buddy; foto z rodinného alba

mohl jsem se toho nabažit. Najednou cítím dotek. Katko, jsi to ty? Sotva otevírám oči, ale to není Katka. Je to nějaký mladý pár. Paní si mě bere do náruče a něžně mě hladí. Tělem mi projede příjemný pocit a mravenčení. Takové něhy po dlouhé době. Ocásek se z posledních sil radostně zavrtí. V jejích očích vidím lítost. S pánem se dohodli, že mě vezmou domů. Pán se jmenuje Adam a paní je Lenka. Jsem u nich už několikátý den a mám se báječně! Po Katce se mi už ani tolik nezasteskne. Lenka mě venčí každé ráno před prací a Adam po práci. Nikdy na mě nezapomenou! Na výraz vděku s toaletou počkám až ven, abych jim nedělal nepořádek na dvorku nebo doma. A kdybyste viděli tu zahradu. Mám tu tak velký výběh. Navíc mi Lenka a Adam pořídili hračky a nejlepší na tom je, že si s nimi hrají taky! Takže trávíme hodně času spolu. Je to ten nejlepší pár! Nejradši mám, když všichni sedíme u stolu a Lenka mě celou dobu drbe na hlavě. Večer, po štavnaté večeři, se často stočím do klubička Adamovi pod nohy a koukáme třeba na film. Tak tohle je teď můj domov. Jsem po dlouhé době opravdu šťastný. Dostává se mi tolik lásky a něhy, že se ji snažím viditelně vrátet. Sice je i na moje nové páníčky dlou-

hé čekání, než se mi vrátí z práce, ale vím, že vždy když se vrátí, budou se mi věnovat, a když se nemůžou věnovat přímo mě, nechají mě, abych jim mohl být na blízku a už mi nebylo smutno. Jejich lásku se jim snažím samozřejmě vrátit! A tak je vítám hned u vrat, jakmile vidím, že jdou otevírat branku, a pak kolem nich radostně poskakuju až ke vchodovým dveřím. Sem tam se neudržím a celým štěstím jim oblíznu i tvář. Je to nejlepší část dne! Je noc, ale něco se děje. Nikdo nespí, všichni jsou vzhůru a baví se. No jasně, vždyť je Silvestr! Docela se mi to líbí,

všichni se smějí a sem tam mě někdo pohladí nebo mi hodí něco dobrého. Najednou se všichni zvedají a jdou ven. „Zavři za sebou dveře, ať neuteče pes, mohl by se bát petard.“ Nechat mě tu? Tak to ne! Já chci ven, jako dítě jsem si užíval pouštění petard nádherného ohňostroje. Všude světla. Jú! Přece mě tu nenechají a nebudou si užívat všechnu zábavu sami! Ještě než Adam zavře dveře, rychle vyklouznou ven. A vtom se to stane. Kousek ode mě se ozve hrozná rána a zableskne se. Au, co to bylo? Tak strašná rána, až mě bolí uši, a najednou další a další. Sotva mi přestává dunět v hlavě po jedné, hned se ozve další. Tak moc to bolí. Snažím se vrátit domů, ale je zamčeno a Lenka s Adamem jsou pryč. Najednou těsně vedle mé tlapky rána a blesk. Mám pocit, že mi praskne hlava. Lekl jsem se a utíkám pryč, běžím, co mi tlapky stačí, je mi jedno kam,

hlavně pryč, schovat se, daleko, daleko, prostě někam, kde bude alespoň trochu ticho. Běžím jak smyslu zbavený. Utíkám, jak jen můžu. Ten hluk tak moc bolí! Nevím, jak dlouho jsem běžel. Až teď mi došlo, že už dávno rány utichly. Rozhlédnu se kolem sebe a zjišťuju, že to tu vůbec nepoznávám. Srdíčko mi pomalu přestává bušit a tlak v uších povolovat. Hlava mě od toho rámusu ještě duní. Až teď mi dochází, že vůbec nevím, kudy se mám vrátit domů. Jsem už zase ztracený. Zmateného a vyděšeného mě našli nějakí lidé a dovezli mě do útulku. Ne, že by to tu bylo špatné. Dostáváme taky najíst, ale rozhodně to není tak dobré jako u mého Adama a Lenky. Jsme drženi v kotcích. Naštěstí po jednom, ne jako v tom mém prvním „domově“. Je tu čisto. Chodí nás i venčit, ale po každé je to někdo jiný. Pochopil jsem, že to jsou cizí lidé z venku. Někdo je fajn a hraje si s námi a někdo je odtahitý. Každý z lidí, který nás přijde vyvenčit, se chová jinak. Není mi to příliš příjemné, protože se ze začátku vždy bojím, na jaké chování se mám připravit. Někdo se mnou na vodítku stále škubá a tahá, takže mě z toho bolí za krkem, a často i packami sjezu po asfaltu, což dost bolí. Pořád doufám, že už to skončí! Myslím si, že už

jsem poznal z psiho světa dost a teď už vím, že se budu sám chovat k psům jinak. Už vím, že všechno, co prožíváme my, prožívají i oni. Lásku, radost, štěstí, ale i strach, bolest a smutek. Jak jsem si toho mohl nevšimnout? Hned jak tohle skončí a budu zpátky, musím o tom všem povědět! Z mého přemýšlení mě vytrhl známý hlas. To je Lenka! „Hledáme tohohle pejska, utekl nám na Silvestra, vylepili jsme plakáty a objíždíme všechny místní útulky, ale zatím bez úspěchu,“ řekla smutně. „Takového k nám před pár dny někdo dovezl, myslím, že dnes budete mít kliku,“ řekl pán a dovedl Lenku a Adama ke mně. Jsem tak šťastný, moc se mi ulevilo. Vlna radosti projíždí celým mým tělem od čumáčku až po ocásek. Lenka mě nadšeně bere do náruče a já se cítím opět v bezpečí. Zavírám oči a užívám si ten pocit. Ale co to? Když otevřu opět oči, už mě nikdo neobjímá a už nestojím ani na čtyřech tlapkách. Jsem zpět, stojím u kašny a jsem to opět já – člověk. Uf, docela se mi ulevilo, že už se nemusím bát, co se mnou bude, že už jsem zase pánem svého života, volného času. Můj psi život byl jak horská dráha. Někde jsem se měl báječně a byl jsem šťastný a někde pro mne byla každá minuta utrpením. Psi to rozhodně nemají tak super, jak jsem si myslel. Jejich život rozhodně není jen samé odpočívání, výletování, hraní a jídlo. Záleží, kam se jaký pejsek dostane a na jakého člověka narazí. Jsou odkázáni na lidi, ale ne každý si uvědomuje, že to jsou živé bytosti s city a potřebami jako my. Kolikrát je to

*Osm uzlíčků radosti od fenky Kessiny Šindelářové;
foto z rodinného alba*

pěkný boj o samotný život. Každopádně teď už vím, že ani já jsem se častokrát nechoval správně a rozhodně s tím něco udělám. Přál bych si, aby si takovýto zážitek vyzkoušel každý! Ale teď už se těším domů, na mamku, tatú, no a taky na svoji postel!

Věděli jste, že:

- Psi vylučují hormon, který je známý tím, že vzbuzuje pocit lásky a náklonnosti k druhým. Je vědecky dokázáno, že pes tedy cítí radost, strach, hněv, znechucení, lásku, aj.
- Psi jsou společenštití a potřebují být součástí rodiny, a to ať psi nebo lidské. Když pes o tuto „smečku“ přijde, hodně strádá, je smutný, zklamaný a těžce se s tím vyrovnává.
- Psi mají až trojnásobně rozvinutější sluch, než člověk. Psi slyší daleko lépe než my, a proto jsou některé zvuky pro ně mnohonásobně nepříjemnější než pro nás. V některých případech i nebezpečné. Sirény, rány, výbuchy, trubení, ale i hlasitá hudba mohou být pro psa velmi bolestivé.

Ing. Marie Benešová, Trhový Štěpánov

*Eva Šindelářová z Trhového Štěpánova s fenkou Kessinkou;
foto z rodinného alba*

*Marie Benešová z Trhového Štěpánova s Árcíkem;
foto z rodinného alba*

Uklidíme Česko

Uklidíme svět je dobrovolnická úklidová akce, která probíhá na území celé České republiky jako součást světové kampaně Clean Up the World. Jejím cílem je uklidit

Sraz u staré hasičárny v Dubějovicích; foto archiv SDH

To jsou naši sběrači, na ty každý nestačí; foto archiv SDH

nelegálně vzniklé černé skládky a pohozené odpadky. Akci **Uklidíme svět** v Česku od roku 1993 organizuje Český svaz ochránců přírody. Do kampaně se každoročně zapojují tisíce dobrovolníků. V letech 2017–2020 se kampaň konala společně s kampaní Uklidíme Česko. Od roku 2021 pokračuje opět samostatně. Smyslem kampaně **Uklidíme svět** není však jen samotné uklízení odpadků. Účastníci především posilují svůj vztah k přírodě a prostředí ve svém okolí, ale také se zamýšlejí nad tím, proč odpadky vůbec vznikají.

Český svaz ochránců přírody

Co vše se dá vykoulet z lesa?; foto archiv SDH

Patřím přeci do žluté; foto archiv města

Je libo přezout? Z Dalkovic do Trhového Štěpánova rodina Kučerova sebrala 130litrovou popelnici odpadu, 80litrový pytel nepořádku a dvě pneumatiky; foto archiv města

Tradice, které nevymřely: pálení čarodějnic a stavění máje

Filipojakubská noc trvá od soumraku 30. dubna do úsvitu 1. května. V tuto noc se údajně nejvíce projevovala činnost čarodějnic, noc byla mezi lidmi považována za magickou. Mimo jiné věřili také v to, že se v noci otevrou podzemní sluje a jeskyně, aby odkryly své poklady. To stavění máje má své kořeny o poznání hlouběji.

Lidé se snažili čarodějnicím v jejich počinech různě bránit. Například praskali bičem nebo tloukli železem či dřevem, a to proto, že hluk je měl zaplašit. Také kreslili magické kruhy kolem domů a nad vrata a dveře věšeli posvěcené větve.

„Na 1. května ráno stávaly v obcích nazdobené kmeny stromů a bylo otázkou cti, aby byly co nejvyšší. Je to zábava velice stará, máje se na návsích stavěly už ve středověku. V předkřesťanské době snad měly máje představovat jakési strážné duchy, kteří chrání vesnici před zlými démony.

Původně stávalo májek na vesnici více. Velká byla umístěna na návsi a menší stavěli mládenci u domů svobodných děvčat. Oblíbenou činností bývalo a dosud je také kradení májek. Pokud někdo májku vesnici odcizil, byla to pro ni velká ostuda. Proto v mnoha obcích vznikaly dokonce i hlídky, které máj střežily. Tento zvyk se na některých vesnicích udržuje ještě i v současnosti.

Pálení ohňů bylo od středověku typické především kolem letního slunovratu. Od konce 15. století existují také četné doklady o skutečném upalování starých žen označených jako čarodějnice. Rozhodně to nebyla žádná legrace a tyto inkviziční praktiky určitě nesloužily k tomu, aby se lidé pobavili.

S praktikováním tradice pálení čarodějnic tak, jak ji známe dnes, se začalo až mnohem později. Zmínky o pálení čarodějnic jsou až z 19. století a v současnosti jsou velmi oblíbenou zábavou. Se soumrakem se zapaluje hranice a lidé pozorují, jak se v plamenech ztrácí vyrobená figurína čarodějnice, která je umístěna na jejím vrcholu.

Stavění máje v Trhověm Štěpánově; foto archiv SDH

Věvec na máj v Dubějovicích připraven; foto archiv SDH Dubějovice

Vzhůru k výškám; foto archiv SDH Dubějovice

Zábava dnes bývá doplněna o další aktivity. Dříve ještě také mládenci vyhazovali do výšky zapálená košťata, aby zasáhli čarodějnice, které letí tmou nad jejich hlavami. Třeba přeskokování ohně původně k oslavám vůbec nepatřilo.

Dnes jsou filipojakubské ohně doprovázeny přehlídkou kostýmů dětských i dospělých čarodějnic a černo-kněžníků, opékáním buřtů či prodejem piva. Jedná se o lidovou zábavu, bez základu ve folklorním zvykosloví.

Vztyčování máje je už od pradávna součástí oslav přicházejícího jara v mnoha evropských zemích. Kmen stromu se oloupal od kůry a zelená špička se všelijak ozdobila. Poté chlapci máj postavili a dobře upevnili, aby nespadla, součástí bývala také lidová zábava. Máje se nechávaly stát až do svatodušních svátků.

Jan Kučera, Dalkovice

Pálení čarodějnic a stavění máje v Dalkovicích

Letošní stavění máje a pálení čarodějnic proběhlo po dvou letech bez covidového omezení.

Samotné stavění máje započalo půl osmou hodinou večer a máj stála, díky nezměrné síle všech pomáhajících, vzpřímeně za necelých 10 minut. Krátce po deváté hodině pak členové SDH Dalkovice zapálili vatru s čaro-

Stavění máje v Dalkovicích; foto Jan Kučera

dějnicí, která byla letos malá. Část akce probíhala i v kulturním domě. Celá akce proběhla bez problémů, pití a jídla bylo dost, burty se opékaly jak na vidlích, tak i na „kuťácích“.

Jan Kučera, Dalkovice

Čarodějnice ve Štěpánovské Lhotě

Letos to byl již třetí rok, co jsme se rozhodli uspořádat čarodějnice u nás. Zatímco minulé dva roky, vzhledem k pandemickým opatřením, se jednalo o malou sešlost, tento rok nás přišlo opravdu hodně a na toto setkání jsme se velmi těšili.

V týdnu místní muži opatřili májku, v sobotu byla hezky barevně nazdobena. Připravena byla i pěkná hranice. K večeru jsme se scházeli v buňce na kraji pole. Ženy jako

Odměna na kuťáku; foto archiv Lhoťáků

tradičně přinesly slané i sladké dobroty. Chvilí jsme poseděli, ochutnali a počkali jsme, až se sejdeme. Jsme rádi, že se dostavili starousedlíci, místní chalupáři a i hosté.

Hodně bylo dětí, které si to náramně užívaly. Po 8. hodině byla za velkého potlesku přítomných vztyčena ozdobená májka. Před setměním byla zapálena vatra a došlo na opékání vuřtů, na které jsme se těšili. Čas pod májkou a u ohně příjemně plynul. Hezky jsme si popovídali a zavzpomínali. Když začalo být chladno, přesunuli jsme se zpět do buňky. Zde jsme ještě poseděli a připili si na zdraví. Večer rychle utíkal, a ač neradi, postupně jsme se rozcházeli.

Po velmi příjemné sobotě nás v neděli ráno čekalo nemilé překvapení. V nočních hodinách nás totiž navštívili nezvaní hosté, májku podřízli a hodili do pole. Víme, že i toto patří k tradici čarodějnic. Proto na vesnicích májku hlídali i v noci. My jsme si mysleli, že u nás k ničemu nedorazí. Proto si příští rok májku ohlídáme a neznámí návštěvníci ať se těší na odvetu.

I tak jsme rádi, že jsme se v hojném počtu sešli a večer si užili. Doufáme, že se za rok ve zdraví sejdeme. Na závěr se sluší poděkovat Ing. Janu Kroupovi, který má velkou zásluhu na pořádání akcí u nás.

Lhoťáci

Střechov pro děti i dospělé

Dne 12. 3. 2022 uspořádal Sbor dobrovolných hasičů Střechov karneval pro děti. Opět nás děti, ale ani rodiče nezklamali a užívali si odpoledne a večer plnými doušky.

Jejich pozitivní energie a elán dobily i nás dospělé, a proto jsme 16. 4. uspořádali první a věříme, že ne poslední velikonoční zábavu, kde nám k tanci a poslechu zahrál Tomáš Maďar. Díky všem, kteří přišli a podpořili nás. Velmi nás potěšila účast lidí z obcí v blízkém okolí.

Dne 18. 4. 2022 na Velikonoční pondělí chodilo Střechovem dětí koledujících o barvená vajíčka jako smetí a skupinky koledníků se střídaly u domovních dveří jedna za druhou.

Klub hasičů ve Střechově plný dětského veselí;
foto archiv Střechov

Velikonoční rej dospělých; foto archiv Střechov

A jak už to tak 30. dubna bývá, proběhlo pálení čarodějnic. Děti si před zapálením hranice zasoutěžily pro mnohé s již známou čarodějnici Bordelínou, opekly buřtíky a pak došlo k zapálení hranice. Pro některé z místních žen bylo překvapením, když obdržely svůj čarodějnický letecký průkaz.

Za mnohé z nás můžu říct, že večer byl příjemný už jen tím, že přišli i někteří ze starších starousedlíků, řeč nevázla a bylo veselo.

Štěpánka Chlumská

Střechovští koledníci s výslužkou; foto archiv Střechov

Vatra vzplála s čarodějnici Bordelínou; foto archiv Střechov

Turistický výlet

Turisté z Trhového Štěpánova, Dalkovic, Soutic, Černýše a Hulic se vydali ve čtvrtek 12. května na svůj další výlet. Sraz byl tentokrát v pravé poledne u autobusové zastávky v Tehově. Na místo srazu jsme, díky laskavosti našich rodinných příslušníků a kamarádů, nešli pěšky, ale dorazili pěkně v pohodlí auty. Po krátkém seznámení s trasou pochodu nám však bylo jasné, že další cesta už prověří naši fyziku.

Vydali jsme se po silnici vlevo od zastávky mezi nové domy, kde jsme obdivovali rozkvetlé jarní zahrady. Brzy jsme měli Tehov za zády a šli dál do polí. Na rozcestí před námi vyvstala otázka. Jít či nejít delší cestou přes Petřín? Nebo to vzít rovnou na Nemíz? Turistická duše zvířela a naše odpověď byla jednoznačná. Jde se přes Petřín! Odbočili jsme tedy opět doleva a za chvíli se rozněžnili pohledem na pasoucí se ovce s malými jeh-

Nostalgické vzpomínky na junácké časy v Měsíčním údolí ve Vlašimi; foto Dana Vlasáková

ňátky. Rozveselilo nás, když jsme se dozvěděli, že majitelem spokojeného stáda je pan Beránek. Chvíli jsme postáli u kapličky na petřínské návsi a pak pokračovali dál směrem na Nemíž. Po cestě jsme se kochali výhledy do okolní krajiny s kvetoucími stromy.

V Nemíži jsme se opět zastavili na návsi a prohodili pár slov s veselými chlapíky, kteří tu budovali kanalizaci. Dál směřovaly naše kroky do lesa. Kráčeli jsme kolem přírodní rezervace Na Ostrově, kde rostou jalovce i další vzácné rostliny a houby. V lesním stínu jsme si dali oddechovou přestávku, občerstvili se, poslouchali zpěv ptáků a vdechovali vůni lesa. Protože jsme se chovali tiše, přišla se do blízkého potůčku napít i srnka.

Po odpočinku nastal čas jít dál z prudkého kopce k řece Blanici, přes lávku u mlýna, potom do kopce a už se před námi objevily červené zdi poutního kostela

V cestě k cíli stálo plno překážek; foto Dana Vlasáková

na Hrádku. I když naši cestu nezlatily zrající klasy, jak se zpívá v hrádecké poutní písni, ale květy pampelišek, museli jsme uznat, že i na jaře je tu hezky. Nejprve jsme na místním hřbitově zavzpomínali na pana faráře Bořivoje Bělíka a pak se vydali k nové studánce. Měli jsme za sebou už více než polovinu naší trasy, a tak jsme si zde naplánovali další odpočinek. Usedli jsme na lavičky a dali si svačinu. Pramenitá voda ve studánce netekla, ale v batohu jedné turistky se objevila voda ohniva, která nás povzbudila k další cestě. Nahlédli jsme ještě do hrádeckého kostela, pozdravili se s otcem Jiřím Ptáčkem a pokračovali ke studánce v lese. Tedy, les tu býval, ale kůrovec a lesní dělníci s těžkými stroji tu po sobě zane-

Konečně na Hrádku; foto Dana Vlasáková

chali spíš měsíční krajinu. A taky výzvu pro nás turisty, abychom přeskakali kmeny pokácené přes cestu do prudkého svahu. Ale my to statečně zvládli a vydali se dál směrem na Vlašim.

Vrátili jsme se opět k Blanici a potkali tu jejího „strážce“ – velkého černého psa, který se sice nejdřív tvářil, že nás nenechá ochladit si ruce, ale nakonec se ukázal jako dobrák, co se dá pohladit. Šli jsme prosluněnou krajinou kolem skautského tábora v Měsíčním údolí, a aby romantika byla dokonalá, na protějším břehu řeky se popásali koně.

Poslední úsek cesty byl trochu zdlouhavý, ale poháněla nás vidina sladké odměny. A tak se před námi brzy objevila Vlašim a Rodinná cukrárna na Žižkově náměstí nám pohostinně otevřela své dveře. Usadili jsme se na venkovní terase, dali si zmrzlinový pohár se šlehačkou, zákusek, pivo, nebo jen pořádné kafe, zkrátka na co kdo měl chuť. Ušli jsme téměř 12 kilometrů a tak to byla odměna zasloužená. Potom jsme nasedli do autobusu a rozjeli se do svých domovů. V hlavě už nám zrál plán na další výlet.

Dana Vlasáková, Černýš

Jak se plní sto jarních kilometrů

Nedávno jsme se snažili plnit předsevzetí sto podzimních kilometrů a ani jsme se nenadáli a přišel čas začít plnit **sto jarních kilometrů**. A protože letošní zima byla mírná, mohli jsme se na první výšlap vydat již 22. února. Na počáteční rozjezd jsme si vybrali jen lehčí, 8 km dlouhé, zahřívací kolečko. Vyrázili jsme z Trhového Štěpánova po silnici do Dubějovic a odsud po zrušené trati zpět do Štěpánova kolem Rabbitu. První výšlap jsme zakončili posezením v Hotelu Rabbit, kde jsme naplánovali další trasy.

Druhý výlet 3. března byl ve znamení pochodu kolem „komína“. Cesta vedla ze Štěpánova kolem skládky cestou na Dalkovice a dále k Lipinám a zpět do Štěpánova. Tentokrát jsme zdolali 9 km. Další týden jsme se autobusem přepravili do Zruče a odsud jsme se vydali na Buda a Horku a zpět do Zruče. Devítikilometrový výšlap jsme tentokrát ukončili v restauraci u Kuklů.

17. března vedla naše cesta z náměstí ke studánce sv. Anny a odtud dále do Rataj, kde jsme měli možnost si prohlédnout místní kapličku s vyřezávaným betlémem a bájnou horu Blaník i s rytíři. Dále naše kroky vedly kolem učiliště v Tehově do lesa, kde jsme se napojili na cyklostezku do Trhového Štěpánova. To jsme urazili již 12 km.

Předposlední březnový čtvrtek jsme se sešli v Huličích a odsud jsme se vydali k rybníku pod Sedmpáný a poté k Sedlici, kde jsme se napojili na zrušenou trať a okolo pivovaru a rybníku Kupsák jsme se vrátili zpět

domů. V nohách nás hrálo dalších 12 km. Cestou kolem hotelu jsme se nezapomněli opět odměnit douškem dobřého moku. Vypocená tekutina se musí nějak doplnit, a tak jsme první dubnový výšlap zahájili v Němčicích v pivovaru. Odsud jsme se vydali do Kačerova a přes Leský mlýn do Keblova a mohli jsme si započítat dalších 7 km. Další týden jsme se přepravili do Zruče a odsud vlakem do Vlastějovic. Zde jsme si prohlédli nově opravenou tvrz a podle řeky Sázavy jsme vyrázili zpět do Zruče. Tentokrát jsme našlapali 10 km.

Další týden nás čekala vycházka ze Soutic do Černýše, dále přes chatovou oblast Borka a bývalé rekreační středisko České televize ke křižovatce pod Štěpánovskou Lhotou, kde se naše cesty rozdělily. Část výpravy pokračovala do Soutic a část přes Lhotu do Štěpánova. A zase máme o 7 km více.

Nejdelší trasa, 15 km, na nás čekala poslední dubnový týden, kdy jsme ze Zruče vyrázili podél řeky po cyklostezce k Chabeřickému mlýnu, dále přes Chabeřice, Holšice a Brandýs do Kácova. Zde nás čekala zasloužená odměna – oběd v místním hotelu.

Další výšlap začal v Tehově, odkud jsme pokračovali přes Petřín do Nemíže, dále na Hrádek a přes Měsíční údolí do Vlašimi. Odměnou za zdolání 12 km nám byla sladká tečka v cukrárně na náměstí.

Ale naše putování tímto nekončí. Již máme naplánované další a další trasy, ale o tom zase někdy příště.

Za turistu Mirka Veselá

Bývalý sedmpánský pivovar mění svou tvář; foto archiv turistů

Kaplička v Ratajích za našimi zády; foto archiv turistů

Porod a jiné radosti mateřství

Marně jsem doufala, že druhý porod bude rychlejší a že by mohl přijít i dříve. Jiříka mi totiž dvanáctý den po termínu vyvolávali. Takže Honzíka jsem přenášela 13 dní a porod trval o 3 hodiny déle.

Jirka byl už týden před termínem jako na trní, pořád mě pozoroval a hlídal, a když šel pryč, mobil měl stále

v pohotovosti. Slyšel totiž ode mě příběhy mých dvou kamarádek, druhorodiček. Jedna porodila doma ve sprše, druhá rodila za jízdy v autě. Navíc jsme si od všech příbuzných vyslechly komentáře typu „Vy jste si vybrali Havlíčkův Brod? Vždyť je to hrozně daleko. Víte, že druhý porod bývá rychlejší? Abyste to vůbec stihli...“ Jirka

Jiřík s malým Honzíkem

se tak už viděl, jak mě doma rodí na podlaze za řevu přihlížejícího Jiříka. A jak to nakonec dopadlo? Po půl hodině spánku mi v 1 hodinu ráno praskla voda. Šla jsem to potichu zašeptat do ložnice, abych nevzbudila Jiříka. Takhle rychle vstát jsem Jirku ještě v životě neviděla. Téměř okamžitě mě chtěl vzít do náruče a v noční košili mě narvat do auta, abychom vyrazili. Když jsem zjistila, že kontrakce mám pravidelné po pěti minutách, pomalu jsem se šla sbalit a oblékat. Obvykle to bývá tak, že já stojím u dveří a čekám, až se Jirka vypraví. Tentokrát stál Jirka do dvou minut u dveří, oblečený, připravený a značně nervózní a neustále mě popoháněl. Když jsem mu řekla, že po cestě ještě musí zastavit u našich, protože hrozně nutně potřebuju na záchod, jeho chytré hodinky začaly pípat jako zběsilé a hlásily vysokou úroveň stresu. Nakonec jsme v Brodě byli za půl hodiny.

U prvního porodu jsem si s sebou do porodnice vzala notýsek a propisku. Abych si zapsala průběh a zážitky z porodu. Od malička jsem si totiž vedla takovéhle různé notýsky a sešitky a psala si do nich dovolené. Po letech jsem si je četla a připomněla jsem si tak spoustu krásných zážitků. V porodnici jsem notýsek neotevřela. Tenhle zážitek jsem si znovu připomínat nechtěla, a navíc jsem si říkala, že těch hrůzných 12 hodin nikdy v životě nezapomenu. Příroda je ale moudrá, a abychom nevy-

mřeli, zařídila to tak, že tyto hrůzné zážitky časem tak nějak prostě vymaže z mozku. Zmizí. Nejsou tam. A aby toho nebylo málo, nahradí je krásnými vzpomínkami, které si mozek jednoduše vytvoří. Takže místo vzpomínek „ležím v posteli zpocená bolestí a sténám“ je tam „ležím a čekám, až přijde miminko. Už se moc těším, až ho budu mít u sebe v náručí.“ Jediné, co si pamatuju, je, že mi již zkušené matky říkaly: „Počkej, až ti ho dají do náruče. To najednou všechna bolest přejde, uvidíš.“ Pamatuju si, že jsem ležela, Jiříka jsem měla v náručí a v duchu si říkala „Co to proboha kecaly? Vždyť to hrozně bolí! Nic nepřešlo!“

U druhého syna jsem si s sebou opět sbalila notýsek a propisku. Zapsala jsem si každý detail, který jsem si vybavila, pro případ, že by mě v budoucnu napadlo mít další miminko. Zapsala jsem si každou minutu z těch nejhorších patnácti hodin bez epiduralu, rajského plynu a dalších oblbováků. Porod totiž probíhal tak, že se dlouho nic nedělo (podle doktorů, podle mě se toho dělo až moc), takže stále bylo dost času a pak to najednou šlo tak rychle, že už se nic nestihlo.

Tři dny jsme si poleželi v porodnici a pak si pro nás Jirka přijel. Těšila jsem se domů a byla jsem zvědavá, jak to kluci sami zvládli. Když jsem přijela a viděla náš byt, chtěla jsem se otočit a jít zpátky do auta, aby nás Jirka odvezl do porodnice. Víc to asi nebudu komentovat.

Jiřík je z brásky nadšený. Každému říká, jak je maličký a miloučký. A nejvíc ho miluje, když Honzík spí. To je hned u něho, pokládá mu hlavičku na tvář, pusinkuje ho a bohužel ho tím i budí. Taky jsem si do té doby neuvědomila, jak strašně je Jiřík hluchý.

A jaké je Honzík miminko? O tom zase příště.

Ing. Anna Jandošová, Trhový Štěpánov

Kniha – Kouzelný kámen (pokračování)

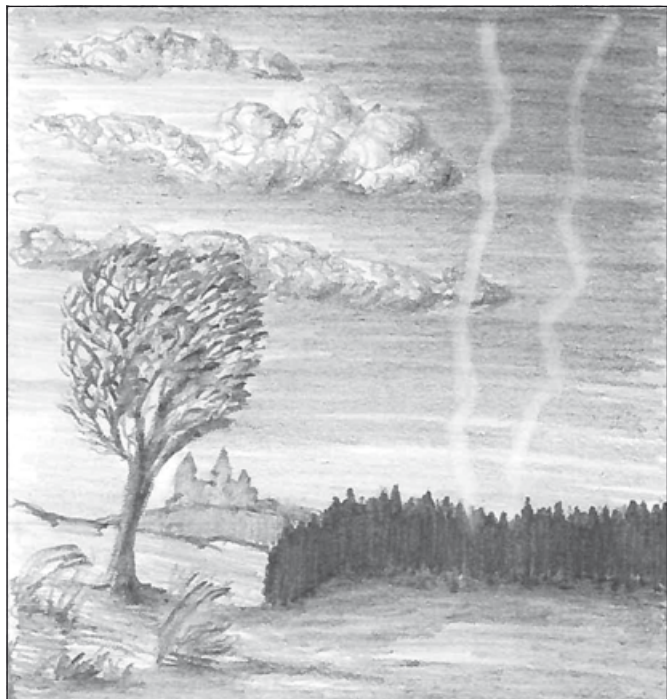
autorka: Magdaléna Paňhová

Situace vrcholí

Vzbudilo mě burácení hromu. Byla noc. Vykoukla jsem z okna. Z oblohy padaly provazy vody. V dáli se křídily blesky a přicházel jeden hrom za druhým. Po ulici běhali zmoklí toulaví psi a směrem od lesa bylo zřetelně slyšet vytí vlků. Zkrátka atmosféra jako v hororu. Začala jsem se bát a vzbudila Helenu i Julii. „Proboha! Hromosvod! Ve středověku neexistoval hromosvod!“ vykřikla Julie. „Takže je úplně možné, že sem kdykoli uhoří blesk a uhoříme!“ zděsila jsem se. Najednou se otevřely dveře naší komnaty a vstoupila Vladěna. „Je vše v pořádku?“ zeptala se a tvář jí osvětlovala obrovská svíce, kterou opatrně držela v ruce. „Ne! Není tu hromosvod!“ odpověděla Helena zoufale. „Co že tu není?!“ nechápala Vla-

děna a Helena se plácla do čela, protože si uvědomila, že ve středověku hromosvod neznali. „Ale nic...“ řekla a posadila se na postel. „Kdybyste něco potřebovaly, tak jsem v komnatě naproti,“ rozloučila se Vladěna a tiše odešla. „Myslím si, že bychom měly tu bouřku zaspát, to by bylo nejlepší,“ řekla jsem. Uvelebila jsem se na lůžku, ale hromy byly tak hlasité, že nešlo usnout. I Helena s Julií měly problém se spánkem.

Venku zakokrhá kohout a já vstala. Na ulici byl doslova rybník! Tak velkou kaluž jsem ještě neviděla. Ale jinak to bylo jediné, co po mohutné bouři zbylo. Na obloze vesele svítilo slunce a odplouvaly z ní poslední mraky. Ulevilo se mi, že to hrozné počasí nevydrželo dlouho. Upevnila jsem si henin (vysoký čepce) na hlavě a vyšla do chodby. Vzbudila jsem se nejspíš jako první, protože krčma dole byla prázdná. Skoro prázdná. Za dřevěným pultem stála krčmářka a umývala džbány. „Neumíš po-

Ilustrace Miroslav Patha, junior

zdravit?!“ spustila, jakmile mě spatřila. Tak drzým chováním jsem byla zaskočená. Přesto jsem pohotově odvětila: „Umím, ale ne lidi, kteří si to nezaslouží.“ Přišla jsem k ní blíž a její oči mě probodávaly. Opřela jsem se o jeden ze stolů a klidným, pomalým hlasem jsem se zeptala: „Jak se má Vladěna?“ Krčmářka hned pochopila, kam tím mířím, zrudla vztekem a hodila po mně špinavý hadr. Naštěstí jsem včas uhnula. „Znovu se ptám, co ti udělala?“ pokračovala jsem stále tím klidným hlasem, který ženu rozcíloval. „A ven!“ zařvala a ukázala na dveře. „To nemůžete, jsem tu ubytovaná!“ namítala jsem. „Tohle je můj dům, ne tvůj! Nemáš tu co dělat!“ křičela

ona. Najednou po schodech sestoupil rozespálý krčmář a unaveně se ptal: „Co se to tu děje?“ „To drzé děvče mě obtěžuje!“ řekla krčmářka. „Ať zmizí!“ zařval krčmář a najednou byl mnohem čilejší a energičtější. Ta protivná ženská k tomu ještě dodala: „Lidé, kteří sem chodí, jsou příšerní a nesnesitelní, zvláště holky!“ Otočila jsem se na podpatku, ale místo toho, abych vyšla ven, jsem vystoupila po schodech do mé komnaty. Krčmář s krčmářkou na mou adresu ještě hodně dlouho volali ta nejhrubší slova, která jsem tu zaslechla.

Posadila jsem se na lůžko a z očí mi začaly téct slzy. Můj pláč sílil a zaslechla ho Vladěna ve vedlejší komnatě. „Ti dva na tebe byli zlí, že ano?“ zeptala se, když si sedla vedle mě a objala mne. Přikývla jsem. „Už je nezměníš. Jsou ale stejně zvláštní.“ „Proč?“ „Nesnesou především mladé dívky. A potom samozřejmě místního kata. Nenávidí ho víc než všichni ostatní.“ Zbystřila jsem a pak jsem se otázala: „A jaký máš na něj názor ty?“ „Podle mě jsou všichni hloupí, když se mu vyhýbají. Měli by si představit, jaké to je, být na jeho místě.“ Široce jsem se usmála a pak Vladěně sdělila, že mám stejný názor jako ona. Vtom se ze zdola ozval křik a přibližoval se směrem k mé komnatě. „Vladěno, Vladěno, kde zase jsi, ty holka zatracená?!“ Nato se prudce otevřely dveře a stál v nich krčmář. „Už jdu, odpusť,“ špitla Vladěna, a když kolem něj procházela, dal jí takový pohlavek, že zavravorala a uhočila se hlavou o zeď. Můj vztek teď dosahoval nesnesitelných rozměrů. Jak jen si to krčmář mohl dovolit?! To je opravdu tak zlý? Možná, že je ještě horší než jeho manželka. Ta aspoň Vladěnu nikdy nebila. Měla jsem pocit, že mi srdce samým hněvem vyskočí z hrudníku. Tohle už je vážně moc!

Magdaléna Paťhová, Trhový Štěpánov

Nabídka ze školní jídelny

Těstoviny s brokolicí, šunkou a smetanou

0,50 kg těstoviny farfalle

0,30 kg brokolice

0,20 kg šunka

0,30 kg sýr Eidam

0,25 l smetana

Těstoviny uvaříme v osolené vodě, brokolici dáme povařit na páru, šunku nakrájíme na nudličky, nastroháme sýr.

Uvařené těstoviny smícháme s brokolicí, šunkou a sýrem, osolíme, dáme koření na těstoviny nebo kari koření.

Zalijeme smetanou. Dáme do zapékací misky do trouby na 20 minut prohřát.

Dobrou chuť.

Helena Vesecká,
ředitelka Školní jídelny Trhový Štěpánov

Vyzkoušeli jsme, doporučujeme. Zleva Helena Vesecká, Irena Barková.; foto archiv školní jídelny

Jubilanti:

Věra Turková

z Trhového Štěpánova oslavila 80. narozeniny 20. 4. 2022

Věra Turková z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Marie Tomaidesová

z Trhového Štěpánova oslavila 85. narozeniny 1. 5. 2022

Marie Tomaidesová z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Jaroslava Musilová

z Trhového Štěpánova oslavila 85. narozeniny 3. 5. 2022

Jaroslava Musilová z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Josef Vilímovský

z Trhového Štěpánova oslavil 80. narozeniny 12. 5. 2022

Josef Vilímovský z Trhového Štěpánova; foto archiv města

Životní jubilea:

- 17.06. Mikešová Marie, Trhový Štěpánov – 84 let
- 18.06. Halamová Marie, Trhový Štěpánov – 65 let
- 19.06. Vladyka Václav, Trhový Štěpánov – 70 let
- 19.06. Veselka Milan, Dalkovice – 55 let
- 20.06. Holada Ladislav, Sedmpány – 50 let
- 28.06. Brožová Libuše, Trhový Štěpánov – 65 let
- 29.06. Veselý Bohumil, Trhový Štěpánov – 84 let
- 01.07. Dvořáková Marie, Sedmpány – 87 let
- 01.07. Krásová Marie, Trhový Štěpánov – 83 let
- 01.07. Střihavková Alena, Střechov nad Sázavou – 60 let
- 06.07. Fantyšová Anna, Štěpánovská Lhota – 81 let
- 11.07. Mareš Miloslav, Trhový Štěpánov – 60 let

14.07. Andělová Eva, Sedmpány – 82 let
 15.07. Vesecká Marta, Střechov nad Sázavou – 81 let
 15.07. Brixová Věra, Trhový Štěpánov – 50 let
 17.07. Kováčová Dagmar, Trhový Štěpánov – 55 let
 18.07. Vlasáková Marie, Dalkovice – 85 let
 25.07. Čermák Petr, Dubějovice – 50 let
 26.07. Mücková Marta, Dubějovice – 65 let
 28.07. Müllerová Radka, Trhový Štěpánov – 50 let
 29.07. Srnová Vlasta, Trhový Štěpánov – 83 let
 29.07. Veselá Ilona, Trhový Štěpánov – 50 let
 13.08. Tomaidesová Alena, Trhový Štěpánov – 85 let
 14.08. Kořínek Karel, Trhový Štěpánov – 65 let

16.08. Kopecká Stanislava, Dalkovice – 87 let
 18.08. Provazník Pavel, Střechov nad Sázavou – 65 let
 21.08. Pazour Lubomír, Trhový Štěpánov – 65 let
 23.08. Landa Jan, Sedmpány – 60 let
 29.08. Králová Alena, Trhový Štěpánov – 84 let

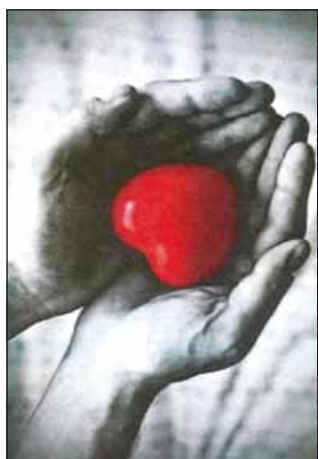
Navždy odešli:

22. 4. 2022 – Miroslav Šimon
 Trhový Štěpánov – ve věku 56 let

Pečovatelská služba až k vám domů

Jmenuji se Milena Kadlecková, je mi 54 let. Práci v tomto oboru už dělám několik let, pracovala jsem jak doma, tak v domově seniorů a v neposlední řadě jako terénní pečovatelská. Vlastním akreditovaný kurz pra-

covníka v sociálních službách, absolvovala jsem mnoho školení a stáže v jiných domovech pro seniory. Svou práci dělám poctivě a s láskou, aby lidé, kteří využívají služby, mohli žít stejným způsobem života jako jejich vrstevníci a zůstat tak co nejdéle ve svém přirozeném prostředí. Podpora a pomoc pečovatelské služby vychází z individuálně určených potřeb jednotlivých uživatelů, respektuje a zachovává jejich důstojnost a jejich základní lidská práva.

Milena Kadlecková, tel.: 792 498 665, 605 284 666
email: milena.kadleckova123@seznam.cz

Naděje je všudypřítomná

Tma pomalu a neochotně couvá. Hvězdy ztlumily svůj třpyt. Ticho a čekání. V životě čekáme jeden na druhého, na začátek nebo konec. Ale lidská duše je nesmrtelná. Nekonečí. A my tak často končíme se svými vztahy, s prací, trpělivostí. Nemoc se vždycky zdá dlouhá. Bez-moc se člověku jeví zcela bez konce, protože se nám nelíbí, když nevíme, co dělat. Čekáme, jako v časném ránu. Čekáme na svítání, na Slunce a nový den. Jen neztratit naději, vždyť víme, komu jsme uvěřili. Víme, kdo prošel bolestí i úzkostí a pomáhá projít i nám. To Ježíš Kristus prošel vše před námi a neříkal, že je to snadné. Ale že je to možné. I s překážkami. Důvěřoval svému Otci, ke kterému nás vede. Utěšuje a vše prožívá s námi. Ať nepodléháme strachu ze tmy, z bolesti, nebo úzkosti z bezmoci. On je moc, On vše řeší, Bůh nespí, stále bdí nad námi. Tak máme zaručené svítání.

*PhDr. Irena Lesová,
 psycholog Občanské poradny Charity Vlašim*

KLUB PANENKY ČR A PATRONKA BÁRA ŠTĚPÁNOVÁ
VÁS ZVOU NA

Pohádkové putování
2022

Kupeckou stezkou za tajemstvím řemesel
od Velikonoc až do Dušiček

VLAŠIM: PANENKOVÁ GALERIE
 Občanská záložna, Pláteníkova 48
 f: Klub panenky ČR, tel.: 603 810 899

LEDEČ NAD SÁZAVOU: HRAD PLNÝ PŘEKVAPENÍ
 Hrad, www.hrad-ledec.cz, e-mail: info.hrad@centrum.cz
 Tel.: 731 612 457

OSTROV U ZBRASLAVIC: MUZEUM OSTROV LIDOVÝCH KROJŮ
 Ostrov 3, www.muzeumkroju.cz, e-mail: info@muzeumkroju.cz
 Tel.: 778 460 093 @ muzeumkroju.cz f Muzeum Ostrov lidových krojů

RATAJE NAD SÁZAVOU: POHÁDKOVÉ INTERIÉRY
 Zámek, www.obecrataje.cz, tel.: 725 021 496

TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV: KOČÁRKY A ANDÍLCI
 Muzeum, www.trhovystepanov.cz, tel.: 602 645 327

MARTINICE U DOLNÍCH KRALOVIC: ZÁMECKÉ VETEŠNICTVÍ
 Muzeum pokladů, lidského umu, lásky a zámecký pán Pavel Kuře,
 f Zámecké vetešnictví, tel.: 722 158 228

KLUB PANENKY ČR, s.r.o.
 tel.: 603 810 899
 e-mail: klub.panenky@seznam.cz
 www.klubpanenky.cz

FOTBALOVÉ HRŠTĚ FK TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

LETNÍ KINO
TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV
SOBOTA 16. 7. 2022 OD 21:45

POPCORN

TAJEMSTVÍ
STARÉ
BAMBITKY
2.

VSTUPNÉ
50 KC

MĚSTO
TRHOVÝ
ŠTĚPÁNOV

FOTBALOVÉ HRŠTĚ FK TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

MOŽNOST PÍKNIKOVÉHO SEZENÍ DEKY APOD. S SEBOU

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNÉHO POČASÍ SE PROMÍTÁNÍ RUŠÍ - ZMĚNA PROGRAMU VYHRAŽENA

KINO OTEVŘENO HODINU PŘED PROMÍTÁNÍM, HRAJEME PO SETNĚ

NA PROMÍTÁNÍ VÁS ZVE MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

Anna Geislerová Ondřej Vetchý

POPCORN

Prezidentka
s láskou

LETNÍ KINO
TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV
SOBOTA 20. 8. 2022 OD 20:50

VSTUPNÉ 50 Kč

12+

FOTBALOVÉ HRŠTĚ FK TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV
MOŽNOST PÍKNIKOVÉHO SEZENÍ DEKÝ APOD. S SEBOU
V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNĚ POCASÍ SE PROMÍTÁNÍ RUŠÍ - ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA
KINO OTEVŘENO HODINU PŘED PROMÍTÁNÍM, HRAJE SE PO SETNEM

NA PROMÍTÁNÍ VÁS ZVE MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

BENEŠOV U PRAHY A TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

9. - 11.
ZÁŘÍ
2022

FESTIVAL PARNÍCH LOKOMOTIV

WWW.FESTIVALPARNICHLOKOMOTIV.CZ

PARNÍ JÍZDY • TOČENÍ NA TOČNĚ • VÝSTAVA V DEPU

Záštitu nad akcí převzali

Středočeský kraj

Pořadatelé akce

Partneři

MĚSTO TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

Vás srdečně zve na tradiční

JARMARK

SOBOTA 25. ČERVNA 2022

OD 11:00 NA NÁMĚSTÍ

11 - 16 hod.

KŘÍDLOVANKA

12 - 13 hod.

HELIGONKY

PRŮJEZD HISTORICKÝCH VOZIDEL

"S VETERÁNY PODBLANICEM"

POUŤOVÉ ATRAKCE - OBČERSTVENÍ, VÝSTAVA V MUZEU

Zpravodaj Štěpánovska, číslo 3 – červen 2022 – informační a kulturní dvouměsíčník vydává město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu. Registrační číslo MK ČR E 10766. Adresa redakce: Dubějovická 269, 257 63 Trhový Štěpánov. Internetové stránky: www.trhovystepanov.cz. Elektronická adresa: mesto@trhovystepanov.cz. Šéfredaktorka Zpravodaje Bc. Štěpánka Bézová, mistostarostka@trhovystepanov.cz, telefon: 724 383 697. Členové redakční rady: Mgr. Květa Kuželová, Olga Polívková, Jana Boušková, Miroslava Veselá, Jana Vlasáková. Za obsah příspěvků odpovídají autoři. Za drobné chyby se omlouváme. Grafická úprava: Yvona Horáková – Region Design, tisk BOFTISK s.r.o. Nymburk. Náklad 900 ks. Uzávěrka 25. 5. 2022. Předáno pro grafické zpracování 1. 6. 2022.